

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. JUDr. Tomášem Soukupem, BA, advokátem se sídlem Masarykova 413/34, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. JMK 131605/2013, sp. zn. S-JMK 131605/2013/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2013, č. j. JMK 131605/2013, sp. zn. S-JMK 131605/2013/OD/Fö **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 19.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Soukupa, BA, advokáta se sídlem Masarykova 413/34, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 26. 9. 2013, č. j. ODSČ-11027/13-14, sp. zn. ODSČ-11027/13-JR/PŘ byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil porušením povinnosti dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích jako řidič motorového vozidla tovární značky dne 28. 1. 2013 v 8:09 hod. na ulici, na němž v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna tabulka registrační značky. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) mu byla uložena pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2013, č. j. JMK 131605/2013, sp. zn. S-JMK 131605/2013/OD/Fö bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí argumentů obsažených v žalobě:

V žalobních bodech argumentoval žalobce, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, resp. postupem žalovaného byl zkrácen na právech, která mu přísluší takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Namítl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť žalovaný postupoval v rozporu se zákonným požadavkem na přezkoumatelnost rozhodnutí, podle něhož je odvolací orgán povinen vypořádat se s každou relevantní námitkou, přičemž nedodržení této podmínky činí bez dalšího rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Dále namítl absenci formálního znaku přestupku. Žalovaný mu kladl za vinu porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, přičemž konstatuje, že toto ustanovení je pouze blanketní právní normou odkazující na zákon č. 56/2001 Sb., tedy bez bližší specifikace konkrétního porušení ustanovení zákona je tvrzení správního orgánu o porušení tohoto ustanovení zcela nepřezkoumatelné. Správní orgán sice odkazuje v odůvodnění na ust. § 7 odst. 1, 2 zákona č. 56/2001 Sb., což však prokazatelně pro registraci vozidla učinil. Toto ustanovení dle něho však neřeší a přímo nezakazuje jízdu s vozidlem, které s ohledem na krádež či upadnutí registrační značky je dočasně třeba i bez jedné registrační značky. Uvedl, že z výroku rozhodnutí musí být jednoznačně patrné, jakého deliktu se dopustil z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace. Dále namítl absenci materiálního znaku přestupku a žalovanému vytýká, že s touto jeho námitkou se vyrovnal částečně nesrozumitelně a částečně zcela nedostatečně. Byl toho názoru, že v daném případě za daných okolností nedošlo z jeho strany k ohrožení

zájmu společnosti. Další námitka spočívala v neprovedení důkazů, kdy je toho názoru, že správní orgán měl provést důkaz výsledkem strážníků městské policie a důkaz video záznamem pořízeným strážníky městské policie. Stejněho pochybení se měl správní orgán dopustit i v hodnocení tzv. krajní nouze, kdy v odvolání uvedl skutečnosti, že vozidlo odvážel v situaci krajní nouze, nicméně odvolací orgán vůbec nehodnotil kritérium proporcionality a subsidiarity, což zřejmě znamená, že v této otázce byl s žalobcem ve shodě. Uvedl, že v daném případě se jednalo o reálné nebezpečí, protože ponechat odstavený automobil na zákazu stání za daných povětrnostních a situačních podmínek (husté sněžení a snížená viditelnost, navíc v rušné části Brna a ve frekventované době – odvoz dětí do blízké ZŠ) by bylo přímé ohrožení bezpečnosti a plynulosti dopravy. V neposlední řadě dále poukázal na rozpor kvalifikace daného přestupku, kdy Městská policie Brno uváděla v Oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2013, že se jednalo o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o pozemních komunikacích, v protokolech o ústních jednání ze dne 16. 7. 2013 a 16. 9. 2013 však nesprávně uváděl přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 citovaného zákona a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl poté uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 citovaného zákona.

Na základě shora uvedeného žalobce považoval rozhodnutí za nezákonné a navrhl, aby soud rozsudkem zrušil rozhodnutí správního orgánu obou stupňů a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 3. 2014 ohledně namítaných skutečností uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné. Námitku žalobce týkající se absence formálního znaku přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí nepovažoval za důvodnou. K této námitce se dostatečně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož text odkázal. Skutečnost, že správní orgán I. stupně své závěry o porušení konkrétní právní povinnosti s odkazem na ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., rozvedl až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá porušení povinnosti dle ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., nepovažoval za vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Neztotožnil se i s námitkou žalobce, že v jeho případě absentuje materiální znak přestupku, že se žalovaný s námitkou této absence dostatečně nevypořádal. Materiální znak byl podle žalovaného naplněn tím, že žalobce vědomě užil k jízdě vozidlo bez tabulky registrační značky, ačkoliv mohl a měl vědět, že jeho jednání je v rozporu se zákonem. Takové jednání je společensky nebezpečné, škodlivé a nežádoucí. Žalobci – držiteli řidičského oprávnění – muselo být zřejmé, že nesmí užít k jízdě automobil, který není osazen tabulkou registrační značky, tak jak vyžaduje zákon, neboť takové vozidlo nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích.

Další námitka spočívající v neprovedení důkazů výsledkem strážníků městské policie a důkazu, kterým byl video záznam pořízený strážníky městské policie, odkázal žalovaný na právní úpravu, dle které je ponecháno na úvaze správního orgánu, které důkazy a v jakém

rozsahu provede, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Uvedl, že důkaz provedený video záznamem Městské policie Brno nemohl být v řízení ani proveden, neboť nebyl ani zařazen do spisového materiálu postoupeného Městskou policií Brno správnímu orgánu příslušnému k projednání předmětného přestupku.

Námitku žalobce, že vozidlo odvážel v situaci krajní nouze, nepovažoval za důvodnou, nejednalo se o jednání v krajní nouzi. Argumentaci k uvedenému obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které tímto odkázal. K rozboru pojmu krajní nouze konstatoval, že nebezpečí musí zájmu chráněnému zákonem hrozit přímo, bezprostředně. To znamená, musí se jednat o skutečné reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. V případě žalobce nelze hovořit, že by svým jednáním odvracel bezprostředně hrozící nebezpečí a jednal tak v krajní nouzi.

Namítá-li žalobce, že v průběhu správního řízení bylo opakovaně prováděno překvalifikování přestupku, jehož se měl dopustit, uvedl, že není výjimkou, že se právní kvalifikace v průběhu řízení může dle zjištěného skutkového stavu měnit. Podmínkou zákonného postupu však je, aby se obviněný o změně kvalifikace řádně dozvěděl a mohl se k přestupku, který je mu kladen za vinu vyjádřit a navrhopvat důkazy. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, které bylo posuzováno dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, takže uvedená námitka, že se o obvinění z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 citovaného zákona dozvěděl až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedůvodná.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané replice ze dne 28. 3. 2014 žalobce uvedl, že v daném případě zcela absentuje materiální znak přestupku, neboť jednání žalobce nevedlo k porušení nebo ohrožení zájmu společnosti. Žalobce podnikl v dané situaci nezbytné kroky k tomu, aby takovému stavu, tj. stavu ohrožení či porušení zájmu společnosti, zabránil. Ke skutkovému ději uvedl, že dne 28. 1. 2013 vezl děti do školy na ulici náměstí Míru v Brně, kde při jejich vysazování zjistil, že ztratil přední registrační značku. Vzhledem k tehdejšímu povětrnostním a situačním podmínkám (husté sněžení a snížená viditelnost, navíc v rušné části Brna v blízkosti základní školy, při dopravní špičce) se v zájmu eliminace škod a eliminace ohrožení či porušení zájmu společnosti rozhodl odvést vozidlo domů do garáže vzdálené cca 900 metrů. Tímto postupem chtěl eliminovat co nejméně zásah do plynulosti dopravy, minimalizovat ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a také náklady spojené s nápravou vzniklého stavu. Uvedené plně koresponduje se skutečností, že samotní strážníci, kteří vozidlo žalobce po ujetí cca 50m zastavili, po zjištění totožnosti žalobce tomuto přikázali jízdu do místa bydliště a nikoliv např. posečkání na vozidlo odtahové služby, tedy svým způsobem akceptovali, že v daném případě je jízda s vozidlem do garáže domu vzdáleného cca 900m jediné možné rozumné a přiměřené řešení. Ve vztahu k výše uvedenému žalobce dále uvedl, že jeho vozidlo bylo opatřeno po celou dobu označenou registrační značkou, připevněnou v zadní části vozidla. Pokud se týká rozdílné kvalifikace daného přestupku v průběhu správního řízení, setrval na námitkách uvedených v žalobě. Nadále trval na vyhovění jeho žalobě.

IV. Řízení před správními soudy:

Jednání ve věci proběhlo dne 5. 2. 2015. V průběhu jednání žalobce popsal skutkový děj dne 28. 1. 2013 kolem 8:00 hod., kdy odvážel děti do školy vzdálené od místa bydliště cca 900 m. Teprve při vysazování dětí si všiml, že na autě není připevněna přední registrační značka. Rozhodl se vrátit se domů, aby negativně nezasáhl do plynulosti dopravy a minimalizoval ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a urychleně administrativně situaci řešil. Po ujetí asi 20m jej zastavila Městská policie, upozornila jej na chybějící registrační značku. Přiznal se s tím, že je možné, že ji najde, tak jak již v dřívějších letech, což se mu však nakonec nepodařilo. Policisté po zjištění jeho totožnosti a provedení fotodokumentace, mu v další jízdě nebránili, jen ho upozornili, že věc se bude dál řešit ve správním řízení, aniž by jej však poučili jakým způsobem. Domníval se, že věc bude řešena blokovou pokutou. Po příjezdu domů, po marném hledání RZ telefonicky oznámil ztrátu RZ na Magistrátu města Brna, byl informován o zajištění si pořadového čísla k vyřízení této záležitosti, což učinil a následujícího dne situaci administrativně vyřídil. Teprve v rámci zahájení správního řízení o přestupku, po té co se přiznal, přiznání vlastnoručně podepsal, byl uvědoměn o právních důsledcích jeho jednání a formě sankčního postihu. Po obeznámení se správním spisem navrhl důkaz výsledkem policistů, z důvodu popisu průběhu kontroly uvedeného dne a důkaz videozáznamem, který měl být proveden, tak jak je uvedeno v úředním záznamu ze dne 28. 1. 2013, který ale není založen ve správním spise, což potvrdil i zástupce žalovaného, který odkázal na písemné vyjádření k žalobě ze dne 24. 6. 2014. Žalovaný argumentoval dále tím, že provedené důkazy dostatečně osvědčují skutkový stav. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spise se nachází oznámení přestupku Městské policie Brno, revír střed, Křenová 4, Brno ze dne 5. 2. 2013 popisující skutkový děj ze dne 28. 1. 2013 v 8:09 hod. v Brně na ulici, kdy vozidlo registrační značky, tovární značky, červené barvy, nemělo v přední části připevněnou registrační značku. Tímto jednáním porušil řidič, tj. žalobce, povinnost vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dále je ve spise evidován úřední záznam Městské policie Brno, revír střed ze dne 28. 1. 2013 podepsaný strážníkem M. Š. a strážníkem Bc. L. B., popisující událost ze dne 28. 1. 2013 v 8:09 hod. na uvedeném místě s uvedením příloh fotodokumentace, která je ve spise evidována a video dokumentace, která se ve spise nenachází. Z výpisu evidenční karty osoby ze dne 21. 5. 2013 je zjištěno, že žalobce má 2 záznamy v přestupcích, kterých se dopustil dne 4. 1. 2007 a dne 24. 4. 2012. Oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku dne 16. 7. 2013 bylo vydáno dne 17. 6. 2013, žalobci doručeno dne 19. 6. 2013. Dne 26. 7. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně písemná omluva obviněného z jednání dne 16. 7. 2013,

a to z naléhavých pracovních důvodů. Předvolání k ústnímu projednání přestupku na další termín dne 16. 9. 2013 byl doručen žalobci dne 27. 8. 2013. Žalobce se osobně dostavil. Uvedl, že v ranních hodinách vezl své syny na 8:00 hod. do školy, poté, co je vysadil, všiml si, že na vozidle chybí přední registrační značka. Rozhodl se, že si zajede domů pro doklady od vozidla, tzn. „velký techničák“, avšak po ujetí asi 10 metrů byl zastaven hlídkou Městskou policie Brno. Situaci jim popsal, následně byl informován, že se dopustil přestupku, který však na místě odmítli řešit s tím, že věc mu bude oznámena ve správním řízení. Upřesnil, že před odjezdem do základní školy si nevšiml, že by na vozidle neměl v přední části umístěnou registrační značku. V minulosti se mu to již asi dvakrát stalo, značku však našel. Zároveň byl poučen v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), provedení dalších důkazů nenavrhl. Dne 26. 9. 2013 bylo vydáno rozhodnutí č. j. ODSČ-11027/13-14, sp. zn. ODSČ-11027/13/JR/PŘ, kterým byl uznán vinen a byla mu uložena pokuta (viz obsah rozsudku č. I – vymezení věci). Dne 15. 10. 2013 podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2013, č. j. JMK 131605/2013, sp. zn. S-JMK 131605/2013/OD/Fö, které je předmětem tohoto soudního rozhodnutí.

V.

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 28. 1. 2013 v 8:09 hod. řídil žalobce na ulici vozidlo tovární značky, bez tabulky registrační značky umístěné na přední straně vozidla. To bylo vybaveno pouze tabulkou registrační značky na zadní straně.

Podle ust. § 7 odst. 2 věta druhá zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla povinen umístit tabulku s registrační značkou na vozidlo způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona prováděcí právní předpis stanoví vzor technického průkazu a způsob provádění zápisu v technickém průkazu silničního motorového vozidla a přípojného vozidla obecním úřadem obce s rozšířenou působností, vzor osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, formu, obsah a provedení registrační značky, druhy registračních značek a způsob jejich vydávání a nakládání s nimi, provedení tabulek s registrační značkou a způsob umístění tabulek s registrační značkou na silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, postup v případě ztráty nebo zničení

technického průkazu silničního motorového vozidla a přípojného vozidla, osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nebo registrační značky.

Prováděcím právním předpisem je vyhláška o registraci vozidel č. 343/2014 Sb., která v ustanovení § 32 odst. 4 upravuje, jakým způsobem (v jakém počtu a na jaké místo) má být tabulka registrační značky umístěna podle jednotlivých kategorií vozidel. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení musí být tabulka registrační značky umístěna na silničním motorovém vozidle vpředu a vzadu v podélné ose vozidla kolmo ke směru jízdy. Neumožňuje-li konstrukční řešení silničního vozidla umístění tabulky s registrační značkou jeho podélné ose, umístí se tabulka vlevo od podélné osy. Umístění přední tabulky s registrační značkou se v takovém případě zaznamená do technického průkazu silničního vozidla.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že podle vyhlášky o registraci vozidel se tabulka registrační značky umísťuje v takovém počtu a na takové místo, které vychází z povahy motorového vozidla.

V daném případě je základní povinností provozovatele vozidla, která je zákonem stanovena sice rámcově, ale přitom dostatečně jasně a určitě, umístit tabulku registrační značky na vozidlo. Způsob, jakým má být tato povinnost realizována, tzn. v jakém počtu a na jaká místa vozidla je třeba tabulku umístit, je upraveno ve vyhlášce o registraci vozidel. Vyhláška o registraci vozidel nestanoví provozovateli motorových vozidel další povinnost nad rámec zákonné povinnosti umístit na vozidle tabulku registrační značky. V citované vyhlášce je tato povinnost pouze blíže vymezena co do způsobu a počtu umístění vyhotovení tabulky na vozidle. Taková konkretizace nepřesahuje zákonné zmocnění a zároveň odpovídá účelu značení vozidla registrační značkou, kterým je především umožnit jeho identifikaci. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010-58, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „je přitom všeobecně známou skutečností, jaký je účel a smysl registračních značek. Stěžovateli – držiteli řidičského oprávnění – muselo být zřejmé, že nesmí užít k jízdě automobil, který není osazen tabulkami registračních značek. Takové vozidlo nesplňuje technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích“. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, www.naluz.cz, požadavek stanovení jakékoliv povinnosti přímo a výhradně zákonem „by zjevně vedl k absurdním důsledkům, a to k popření smyslu sekundární (a v některých případech i primární) normotvorby, jelikož pojmovou součástí každé právní normy je vymezení určitých práv a povinností adresátů normy“.

K věci je v první řadě nutno konstatovat, že soud nemá pochyb o existenci samotné povinnosti žalobce – řidiče, vyplývající z ust. § 7 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel ve spojení s ust. § 32 odst. 4 vyhlášky o registraci vozidel umístit na své vozidlo tabulku registrační značky vpředu, tzn., že se jedná o povinnost uloženou na základě zákona. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by tuto základní zákonnou povinnost nesplnil. Těžiště jeho žaloby ovšem leží jinde. Žalobce tvrdil, že uvedeného dne, tj. dne 28. 1. 2013 vezl v ranních hodinách jeho děti do školy a skutečnost, že ztratil přední registrační značku, zjistil až poté, co je vysadil u školy. Následně hned poté ve snaze zabránit stavu ohrožení či porušení zájmu společnosti, podnikl nezbytné kroky, aby takovému stavu v dané situaci zabránil. Rozhodl se proto odvést vozidlo domů do garáže vzdálené cca 900 metrů, neboť takový postup by

znamenal nejmenší zásah do plynulosti dopravy, minimalizoval by ohrožení ostatních účastníků silničního provozu a také náklady spojené s nápravou vzniklého stavu. Skutečnost, že samotní strážníci, kteří vozidlo žalobce po ujetí cca 20-50m zastavili, po zjištění totožnosti žalobce tomuto přikázali jízdu do místa bydliště a nikoliv např. posečkání na vozidlo odtahové služby, tedy svým způsobem akceptovali, že v daném případě je jízda s vozidlem do garáže jediné možné rozumné a přiměřené řešení.

V tomto ohledu má proto soud za to, že jednání žalobce vzhledem k nastalé mimořádné situaci bylo koncepční, zminimalizovat negativní dopad vzniklé situace, minimalizovat tak, resp. vyloučit porušení nebo ohrožení zájmu společnosti (materiální znak přestupku). Zde je nutno k žalobní námitce konstatovat, že vzhledem k vzniklé objektivní situaci nelze rigidně žalobcovo jednání podřadit pod kritéria materiálního znaku přestupku. Nepřesvědčivě vyplynulo i tvrzení žalovaného, že žalobce ani neučinil jiné potřebné opatření k zajištění identifikace vozidla, zejména jestliže se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, jaké potřebné opatření mohl v dané situaci žalobce učinit. Vzhledem k popisu skutkového děje ze dne 28. 1. 2013 v cca 8:09 hod. i žalobcovo tvrzení popisující jednání obou strážníků po provedené kontrole, kdy tito po zjištění totožnosti jmenovaného mu přikázali jízdu do místa bydliště (bez připevněné registrační značky v přední části vozidla) má soud za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje doplnění, a to provedením důkazu výsledkem strážníků Městské policie, případně zhodnocením video záznamu pořízeného strážníky Městské policie s tím však, že existence tohoto důkazu je nejasná, neboť v úředním záznamu ze dne 28. 1. 2013 je v části „přílohy“ mimo fotodokumentaci uvedena i videodokumentace, která však není součástí spisu. Tuto skutečnost potvrdil i zástupce žalovaného při jednání u soudu dne 5. 2. 2015. Vzniklý rozpor je proto třeba, aby byl rovněž výsledkem uvedených svědků odstraněn.

Soud však nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle které správní orgán I. stupně mu klade za vinu porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž ale citované ustanovení je toliko blanketní právní normou odkazující na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a tudíž bez bližší specifikace konkrétního porušení ustanovení zákona, čímž tak tvrzení správního orgánu o porušení tohoto ustanovení je nepřezkoumatelné. K tomu soudu uvádí:

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič povinen kromě povinností uvedených v § 4 užit vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. V poznámce pod čarou k tomuto ustanovení je odkaz na zákon o podmínkách provozu vozidel a na vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Jakkoli poznámka pod čarou nemá normativní význam (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2009, č. j. 6 As 40/2009-125, www.nssoud.cz), nelze ji považovat za právně bezvýznamnou. Naopak poznámka pod čarou, tj. odkaz na určitý právní předpis či jeho ustanovení, může být významnou výkladovou pomůckou (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006-96, publ. pod č. 1258/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz nebo rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, publ. pod č. 2019/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Poznámka pod čarou tak plní úlohu ukazatele směru, kterým by se měl ubírat výklad předmětného ustanovení.

Rovněž nelze přisvědčit argumentaci žalobce uváděné již v odvolání, sice, že vozidlo odvážel v situaci krajní nouze s tím, že odvolací orgán se v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabýval hodnocením kritéria proporcionality a subsidiarity. V posuzovaném případě dle názoru soudu žalobcovo jednání, jímž se snažil odvracet bezprostředně hrozící nebezpečí, nelze hodnotit jako jednání v krajní nouzi, neboť pro uplatnění tohoto institutu nebyly splněny podmínky. V tomto směru se soud ztotožňuje s odůvodněním žalovaného, dle kterého pro vznik stavu krajní nouze je třeba skutečné reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněného zájmu, nejde o čin spáchaný při odvracení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní nouzi.

Žalobcovu námitku ohledně modifikace kvalifikace daného přestupku v rámci správního řízení pokládal soud za důvodnou (oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2013 pro přestupek dle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích), zjištěné pochybení však nemůže mít vliv na nezákonnost rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce se o změně kvalifikace dozvěděl doručením oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, nesouhlasil-li, mohl se ke specifikaci přestupku vyjádřit. Ze správního spisu je zřejmo, že správní řízení bylo zahájeno pro přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a tato právní kvalifikace do vydání rozhodnutí správního orgánu i jeho vydáním nebyla změněna.

S ohledem na shora uvedené důvody i s přihlédnutím k rozvinutí žalobcovy argumentace při jednání, dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného vykazuje zásadní deficit, který způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rovněž skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), a to ve shora naznačeném směru. Proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud shledal, že totožnou vadou je postiženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jeho rozhodnutí však soud nerušil, neboť tuto vadu může odstranit či napravit žalovaný v dalším řízení, v němž je vázán právním názorem soudu vysloveným shora (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu přiznal právo na náhradu nákladů řízení sestávající se z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, z odměny advokáta a náhrady za poskytování právních služeb, a to za 3 úkony (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh, písemné podání – replika ze dne 28. 3. 2014, účast při soudním jednání dne 5. 2. 2015), právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění a náhrady za 3 režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Protože JUDr. Tomáš Soukup, BA je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, takže vypočtená částka daně činí 2.142 Kč. Celková výše odměny a náhrada nákladů řízení uvedeného právního zástupce činí 15.342 Kč.

Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vypláceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. února 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová